

Ратко Бајчетић
ЕВИДЕНТИЧАР

Уредник
Зоран Колунџија

Ратко Бајчетић

ЕВИДЕНТИЧАР

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПРВИ ДЕО

Старе, јефтине, али издржљиве и од квалитетног дрвета прављене клупе, пружале су се између дугачког низа високих, белих, не баш добро одржаваних врата у дугачком ходнику. Касна и поприлично влажна јесен показивала се у свом пуном замаху. Ретки пролазници дугачким ходником запињу с времена на време за мокре кишобране, приклоњене уз масном, бледо жутом бојом офарбан зид. Куке на вешалицама за качење одеће, постављене насупрот клупа углавном су поломљене, а и на оним исправним нема одеће. Готово сви седе, или стоје у капутима, мантилима или дебелим зимским јакнама са шаловима. Спремачица је од јутрос већ неколико пута пролазила и брисала ходнички под од светло браон винас плочица, али ефекти брисања, већ после неколико минута, нису били видљиви. На ципелама је уношена влажна прљавштина, која се немилосрдно лепила на под, при сваком кораку пролазника. Сиво јесење светло улазило је кроз два висока прозора на оба краја дугачког ходника, али ипак није преовладавао мрак, захваљујући слабим, дуж ходника распоређеним сијалицама. Чак и тако слабо светло било је довољно да открије замашћене траке на зидовима у висини глава, на клупама седећих пацијената, као и сиво браон прљаву траку на зиду наспрам клупа, коју су пацијенти у чекаоници правили наслањајући леђа и прљаве ђонове.

На клупама углавном старији свет, безизражајних, или забринутих лица седео је свако са својом муком. Константан жамор од многих, али тихих спорадичних разговора звуком је испуњавао простор. Тешко је разазнати било

шта од тих разговора, али им је садржина била већином слична. Ходник болнице и није трпео другачије приче од дијагноза, историја болести, лекова, или оговарања медицинских сестара и лекара.

Иван је седео на клупи на скоро самом крају ходника. Дошао је у тамно сивом кишном мантилу, са полудубоким црним ципелама на ногама и једнобојном, светло сивом џемперу и сивим панталонама нијансе сличне нијанси мантила. Обема рукама, због мањка места на клупи, држи велику најлон кесу са рекламом неког бутика, довољну за сву његову медицинску документацију.

Госпођа позамашних димензија, са шареном марамом, седела је са Иванове леве стране и непрестано се врпољила на клупи, час цупкајући и лупкајући ногама о под, час тражећи нешто по гомили кеса које је са собом носила. Окружила се кесама као да је сав свој живот у њима донела у ову чекаоницу. Било је ту и некакве гардеробе, и намирница, и лекарске папирологије. Из једне кесе вирила је векна хлеба без пупушке, начета откидањем прстима и пластична флаша, до пола испијеног, по боји би се рекло, сока од поморанце. На рамену јој је висила црна женска ташна коју је грчевито стискала у крилу. Чак и док је чепркала по кесама левом руком, десна јој је увек била преко те црне, прилично потрошене и изгуљене црне ташне. На глави је носила шарену, дебелим чвором привезану мараму. Црни капут који вероватно већ дужи низ година није могла да закопча, разметао се мирисом нафталина. Иако је тај мирис био изузетно јак, Ивану није сметао, али многим јесте, јер су правили оне карактеристичне гримасе лицем које се намерно праве кад желе да покажу да им нешто смета. Дебела госпођа је све време жвакала парче оне пупушке, прекидајући само кад би, с тешком муком, дубоко удисала, или издисала.

Момак, старости око двадесет и коју годину, стајао је прекопута њега, наслоњен на зид и непрестано се пре-

мештао час на једну, час на другу ногу, подижући и у колелу савијајући ону другу ногу, притискајући ђоном зид иза себе. У једној руци је држао ташну у каквима се обично носе лаптоп рачунари, из које су вирили неки велики рендген снимци, а у другој је држао црвену штрикану скијашку капу. Светло смеђа коса била му је, због ношења те црвене капе, потпуно слепљена. Носио је фармерице и црни кишни мантил, до грла закопчан. Био је видно нервозан и стално је кружио погледом, гледајући свакога ко се у ходнику налазио. Понекад би се за мало одмакао од зида и извијао врат гледајући ка вратима сестринске собе. Надао се да ће коначно угледати неку од сестара како изговара његово презиме.

Ништа се није дешавало. Сва врата била су затворена осим једних. То је соба медицинских сестара које прозивају пацијенте по неком, само њима познатом, редоследу. Сада је и та просторија била празна и већ дуго неко презиме није било изговорено. Све је стало, али се на све стране осећао онај појединачни набој, да се испале као из праћке, чим их прозову.

Иван се већ и не сећа колико дуго долази у овај исти ходник, али и данас је ту и чека да коначно добије резултате за наставак лечења. Француска капа, која му је стајала у крилу испод велике најлон кесе, склизну неприметно на под. Не би то ни уочио да се човек, који је седео десно до њега, није сагнуо и додао му капу.

– Изволите господине, испала вам је капа – рече пријатним гласом.

– Хвала Вам пуно, господине. Не бих ни приметио – одговори тихо Иван.

Човек до њега изгледао је као да је дошао из неких старих времена. Уредно подшишан и веома пажљиво избријане браде, са танким полуседим брковима, али не налик онима које је носио Клерк Гебл, него мало ширим, као са групних слика старе београдске господе из прве полови-

не двадесетог века. Испод тамно сивог мантила са крагном од јагњеће црне коже носио је светло сиво одело са узаним тамно сивим пругама, а испод тога светло плаву кошуљу и тамно плаву кравату. На ногама је имао тамно сиве чарапе и плитке лаковане црне ципеле. У левој руци држао је правилно смотан данашњи број *Политике*, а десна рука спуштала му се поред тела и савијена у лакту, завршавала у крилу. Иван је запазио његове дубоке плаве и веома необичне очи. Облик очију био је сасвим обичан, али се такве очи не виђају код човека од око шездесетак година, колико је Иван проценио да има, него само код младића од осамнаест или двадесет. Иако је имао неколико изражених бора на челу и неколико, мањих у угловима очију, чинио се много млађим него што сигурно јесте. Широких рамена, без сувишних килограма, усправног држања чак је и у седећем ставу изгледао као спортисти који и у познијим годинама држе, не само до свог изгледа, него и до опште виталности. Лице му је било бледуњаво, али као старијој господи која избегавају сунце, а једино су његове шаке одавале већи број година него све остало. Биле су мале, узане, са дугачким и кошчатим прстима и бројним старачким пегамма. Није носио бурму, нити било какав прстен. Изнад десне шаке, испод уштирканих светло плавих манжетни кошуље, провиривао је стари, али очувани, Дарвилов сат. Ивану се учинило да је тог човека виђао раније. Чак му се чинило и да је одело на њему исто. Одакле га зна? Покушавао је да се присети.

Ходником је пролазила дебела медицинска сестра Јелисавета, коју су сви звали Јеца. Она као да је живела у болници, увек је била ту. Носила је бели, раскопчани мантил испод кога је био зелени џемпер са неправилним шабрама других светлијих и тамнијих зелених нијанси. Веома дубоки изрез џемпера више је откривао него сакривао велике беле набрекле груди у, за њене габарите, премалом грудњаку. Око врата носила је танку златну огрлицу која је

завршавала негде у процепу између њених груди, а мала златна детелина са четири листа појављивала би се тек када се нагне и кад гравитација учини своје. Њена црна сукња је завршавала одмах изнад крупних колена, испод којих су пажњу привлачили њени дебели, али лепо обликовани листови, у прозирним најлон чарапама. У младости је вероватно била буцмаста, али и згодна, јер је и сва њена накнадно додата дебљина била равномерно распоређена. Поред неколико дебелих позлаћених наруквица на оба ручна зглоба, на прстима је носила велико прстење на којима су били углавном рубини, а на средњем прсту десне руке био је веома упадљив прстен са великим зеленим каменом. Без прстења су јој били само палчеви обе руке.

Блед тен и фарбана црна коса у паж фризури давале су неку посебну лепоту њеном округлом лицу са дебелим, јарко црвеним кармином намазаним уснама. Крупне црне очи провиривале су иза предугачких шишки, а јака плава шминка око очију, на бледом лицу, још више их је истицала. Од свих сестара на пријемном одељењу њу су најчешће виђали и сви су је молили да баш њима нешто погура, убрза или уради преко реда. Била је мека срца и готово увек је чинила неке уступке, чак и онима који су је тада први пут видели.

– Господине Петронијевићу – зачуђено назва Ивана по презимену.

– Па ви још нисте добили резултате? Ово нема смисла. Сад ћу ја да погледам – окрену се жустро и оде пре него што је Иван успео и да изусте.

– Хвала вам, сестро.

Жамор у чекаоници није престајао, нити је смањивао, нити је повећавао јачину, осим кад нека од сестара корача журно кроз ходник. Тада сав жамор напросто стаје јер свако чека да нека од тих сестара изговори баш његово презиме.

– Ви већ дуго чекате резултате? – упита господин.

– Да, тихо рече Иван.

– Сваки дан долазим... Све се надам, завршили су. Већ и не знам колико дуго долазим и сваки дан траже, а ја чекам. Онда се после неког времена појави сестра Јеца и каже да дођем сутра, јер њима још није ништа стигло.

– Српско здравство је јако лоше. Спори су и компликовани. На пуно места мора да се чека, а свугде где се чека, чека се предуго – рече господин.

– Да, тихо промрмља Иван.

Иван је и даље покушавао да се присети када је и где срео тог господина. Кроз главу му прођоше многе године рада у градској управи, као и многобројни клијенти, али овог господина вероватно је знао из неке друге приче.

Напољу је сипала киша и све је полако постајало сиво, баш као на старим, црно-белим телевизорима. Људи су улазили и излазили и тако у ходник уносили мирис праве јесени и влагу на својим ципелама и кишобранима. Човек до њега и даље му је заокупљао мисли.

– Извините, чини ми се да сам Вас до сада већ негде сусретао. Знамо ли се? – упита га Иван.

– Вероватно смо се и сусретали, али не верујем да смо икада прозборили неку реч између себе. Тога бих се сигурно сећао. Имам поприлично добро памћење, поготово кад су разговори у питању, без обзира на године – одговори са благим осмехом господин.

– Можда смо се сусретали на неким стручним скуповима, семинарима... Извините што ћу можда бити индискретан, чиме се бавите? Ја радим у градској управи за имовинске односе – рече Иван.

– Не, не смета ми ни најмање да знате чиме се бавим. Мало је тешко објаснити мој посао. Бавим се сакупљањем података о личностима, њиховом животу,...

– Историчар сте? – прекину га питањем Иван.

– Не баш – одговори господин.

– Историчари се превише везују за само неке догађаје из живота људи и интересују их само познати и због нечега важни људи, а све друго не гледају. За разлику од њих, бавим се и навикама тих људи, догађајима из њиховог живота, чињеницама, обичним стварима везаним за ту особу, његовим достигнућима, наградама за та достигнућа, разочарењима, позитивним и негативним стресним ситуацијама, његовим већим или мањим промашајима у животу, последицама тих неуспеха и промашаја, повредама, болестима као и свим чињеницама везаним за одређене људе.

– То мора да је напоран посао? – Упита Иван.

– Не, уопште није напорно. Потребна је само пуна концентрација, време и бескрајно стрпљење. Срећом, све то имам.

– Да, свакако треба. Ја имам, такође, пуно стрпљења, али у последње време често ми падне концентрација – надовеза се Иван.

– У Србији је стрпљење најтраженија роба. Свугде ти треба, а ретко ко га има. Где се још у свету оволико дуго чекају резултати?

– Да, приметио сам то... Србија је невероватна држава и свака промена овде иде на горе, а никад на боље. Досад је било ко зна колико реформи свега и свачега, па и здравственог система, а сваки пут је све горе, све су већи редови, све су дужа чекања и све болеснији народ – рече господин.

Иван је само потврдно климнуо главом, не настављајући даљи разговор. Наставили су ћутке да седе, свако на истој позицији од доласка у ходник. Ни жамора, ни тихих разговора по клупама није било, и тек би понеко прошао кроз ходник. Изрази лица били су од доласка непромењени и сви су били у стању ишчекивања неког чуда. Сви су чекали да се дежурна сестра појави и прозове баш њихово име. Старији господин који је седео до Ивана устаде и љубазно рече.

– Желим вам пуно успеха у чекању. Морам сад поћи, јер имам неких обавеза. Уверен сам да ћемо овај разговор

врло брзо наставити, вероватно већ сутра. Поздрављам вас. Довиђења.

– Довиђења, господине... и ја се надам наставку разговора – одговори Иван, подижући поглед ка господину који већ беше устао.

Господин, коме Иван није знао ни име, а ни занимање, полако му је напуштао мисли, али му је негде у далеком сећању остало да га је сигурно већ виђао. Седео је и даље на неудобној клупи и мисли су му опет отишле у прошлост. Никако није могао да схвати шта ли толико треба лекарима да обраде његове налазе. Чека их још од једног касно-пролећног дана две хиљаде осме године.

Сећао га се јако добро. Био је то једанаести јуни, а неколико дана пре тога поднео је захтев за пензионисање. Испунио је један од услова и више није било потребе да ради. Само је чекао то решење, да може да се окрене чувању унучића, јер за другу радост није знао. Тог јунског јутра било му је лоше. Мучио га је стомак и жгаравица од раног јутра и због тога је чак и без уобичајене кафе кренуо на посао. Било је баш топло, али и спарно због пљускова који су у пар наврата протутњали Београдом. Напољу је све било мокро, јер је киша стала тек пред зору, а јутарње сунце, које је зрачило врелином кроз чисто плаво небо, без иједног облачића, није још успело да испари све барице и влагу из засенчених улица. Улични асфалт и тротоаре сушили су се убрзано, али се топла влага осећала по ногама толико да је помислио да је тог јутра обуо мокре чарапе. Жгаравица га није престајала, па је замолио сервиру на послу да му скува дуплу јаку кафу.

– Јака кафа и ракијица у рано јутро лечи сваку жгаравицу, говорио је његов деда по оцу, Јован, кад год би га, после ноћи проведене у кафани, или са другарима по чашици, ујутро болела глава или мучила жгаравица. Покојна баба Веселинка је на такве његове изреке увек одговарала: “Ождерао се ноћас, па би клин клином да истерује”,

а онда настављала са тихим гунђањем у коме је обавезно спомињала дан кад га је упознала, а понекад и неке свеце.

У неколико великих сркова је попио дуплу кафу и отворио први од предмета који су стигли у току јучерашњег дана. Тупи бол у темену који му се први пут јавио тог јутра сада је долазио у таласима. Прстима је трљао слепоочнице и кривио врат, час унапред и уназад, час лево и десно. Ништа није помагало. Изашао је из канцеларије и закуцао на суседна врата.

– Зденка, имаш ли нешто против главобоље? – застаде пар тренутака.

– Од јутрос ме мучила прво жгаравица, а сад кренула и главобоља. Нема шансе да овакав данас ишта урадим.

– Наравно да имам – рече Зденка и отвори ташну. Извади из ње неку прозирну кутијицу са много преграда у којима су се виделе таблете различитих величина, облика и боја.

– Ово ја пијем кад ми крене моја месечна главобоља кад добијем... Ваљда ми сва крв из организма нестане, па крене главобоља да се убијем. Уосталом, знаш ме.

Зденка му даде у шаку округлу белу таблету, устаде и рече:

– Чек, прво да ти донесем чашу воде... да имаш са чиме да прогураш таблету.

Зденка изиђе из канцеларије са пластичном чашом у руци, а за њом се покрену облак јаког, слаткастог парфема којим се свако јутро неумерено шприцала и где треба, и где не треба. Кратка сукња на ногама била је на граници укуса у пословном свету, а голе светле бутине без најлон чарапа севнуле су на тренутак у полумрачном ходнику. Увек се облачила у гардеробу која је бар за број ужа и краћа од потребног, не би ли додатно истакла своје изузетне облике. Мајице са дубоким деколтеом, или бела узана кошуља, раскопчана таман толико да се види део, најчешће црвеног, али понекад и црног тесног грудњака, био је њен стил,

без обзира на годишње доба или временске прилике. Не сећа се да ли је икада носила неки грудњак друге боје. Хаљине је ретко носила, али се сваки такав догађај памтио и препричавао у фирми. Све њене хаљине, иако од веома квалитетних свиленастих материјала, имале су обавезан предубок деколте и изрез на десној бутини, готово до појаса. На свим прославама у фирми седела је, или прекрштених ногу, или је стајала са истуреном десном ногом испред, али је ефекат увек био исти. Њена гола нога увек је била мета за многе похотне мушке, али и злураде женске очи. Имала је лепе, обле и правилно извајане бутине и лепе атлетски обликоване листове на танким кошчатим чланцима и малим стопалима. Чак и са тако дубоким изрезом на хаљини, водила је рачуна да он покрива више него што показује, али увек је будио машту свих посматрача. Кроз изрез, њене складне ноге деловале су много дуже, а њена стопала чинило још мањим.

Лице јој је било бледо, а кожа попут свиле, мека и брижно негована, са крупним плавим очима над којима су се надвијале брижљиво и идентично обликоване обрве. Шминка око очију увек је била веома дискретна, али их је успешно истицала испод плавих шишки паж фризури. Само једном је имала другачију фризуру. Сви су били скоро запрепашћени мини валом, који је дан раније ставила и који јој и поред не много косе није стајао нимало лепо. Одмах после посла одјурила је бесно код фризерке, тражећи да јој исправи косу и поново намести паж. Љутито је приговорила фризерки да је морала да је одврати од те лудости и да јој каже да јој мини вал стоји “као никад шишаној овци”. Имала је мале и не превише меснате усне, али је тај “недостатак” веома вешто покривала јарко црвеним кармином и тек мало нарумењеним образима.

Зденка је по свим тадашњим мерилима била бабадевојка и имала сигурно четрдесет, а можда и коју преко, али су јој на изгледу и облинама тела могле позавидети и два-

десетогодишњакиње. Ипак, њена најлепша карактеристика је била изузетна стрпљивост и добра и блага нарав. Да ли због провокативног облачења, или добре нарави, они који су је само површно познавали, сматрали су је чак приглупом. Она то свакако није била. Интелектуално је била супериорнија од многих у управи, али то, не само да никада није истицала, него се из неког, само њој знаног разлога, трудила да то остане непримећено. Није волела да је хвале и често је у таквим ситуацијама, али само одабраним и њој блиским људима, говорила “Ман’те ме фале. Кад нека длака штрчи, маказама јој се нађе права мера”.

Ништа јој није било тешко и увек је била спремна да помогне, поготово ако је Иван био у питању. Била је заљубљена у њега још од првог дана кад су се упознали, али је успешно то крила све док Иван није постао удовац. Жена му је умрла од инфаркта две хиљаде пете године и није се лако опорављао од тог губитка. Деца су се већ поразилазила и остао је сам. Рекла му је, уз тек мало устежања, да је спремна да свој живот и све у њему подели са Иваном после нешто више од месец дана од сахране. Није више могла да чека, гледајући га сваког дана како изгубљен, ћутљив, блед, без изражајног лица, долази на посао. Све би учинила само да може да добије његову љубав, његов нежан поглед, његове руке на њеним бутинама, његов дах на уснама. Можда је било прерано да му отвори све карте, ко зна...

– Ево сад, прво таблету у уста, па онда заједно са водом прогутај – рече Зденка чим је ушла у канцеларију.

– Хвала ти... Ма знам да се за лек не каже, али ипак. Само да ми мало мине ова главобоља – тихо рече Иван.

– Ако ти још шта затреба, реци... Немој да ми се снеби-ваш, ћутиш и трпиш – рече Зденка.

Полако је пио воду и осећао како му вода и таблета улазе у желудац, а затим лагано устаде.

– Идем да наставим с послом... Кад проради таблета биће ваљда све добро – рече Иван и изађе из канцеларије.

Таблета је учинила своје и Иван се удубио у посао, не примећујући уопште како време одмиче. Одједном зачу куцкање на вратима и њихову шкрипу.

– Ја идем на ручак, преко у ресторан. Хоћеш ли са мном?
– кроз благи осмех рече Зденка.

– Малопре сам кроз прозор видела и Цигу. Он је сигурно већ заузео сто. Идеш?

– Ево ме за који минут, остало ми је само мало да завршим овај предмет. Крени ти... Ето мене за тобом.

Зденка затвори врата и оде. Поново је осећао да му наилази главобоља, а и жгаравица се вратила. Помислио је да му можда баш храна фали, јер је синоћ заборавио да вечера. Та заборављања вечере су постала редовна у последњих два, три месеца, јер после грипе, коју је прележао у фебруару, апетит никако да му се врати. Није се жалио због тога. Од смрти жене добио је преко осам килограма, али их није осећао на кичми и зглобовима, па се није ни трудио, нити о килограмима бринуо. Грипа је урадила своје и сада је опет на старој килажи, али са трендом даљег мршављења. На трен је помислио, можда ми главобоља и повремене мучнине и ова жгаравица указују да бих морао да једем.

Сешће са Зденком и кумом и на миру јести. Можда је баш то лек.

Мрзило га је да иде на пешачки и само је наспрам ресторана претрчао пут. То обично није радио, али данас није хајао за опасности у саобраћају, а још мање за сакривене саобраћајце, који баш на том месту често вребају неопрезне. Ово место им је као Елдорадо, јер се често претрчава. Најчешће нема много пролазника на тротоару, да би могао да се изгубиш у гужви и завараш полицајца које је потрчао за тобом, а сем ресторана, мало је места где би им могао побећи. У време ручка саобраћајци су готово редовни гости у ресторану, где ручају након кешом плаћених ненаписаних казни. Мало себи, а мало и држави, то је био њихов мото откад су открили ово место за “заседе”.

Време је ручку и полицајци су седели за својим уобичајеним столом не обазирјући се на то што су управо видели Ивана да је претрчао пут. За данас им је вероватно довољно. За малим столом на средини сале седели су кум Цига и Зденка и нечему се смејали.

– Здраво, куме! тихо проговори Иван.

– Па где си, куме? гласно и уз осмех одговори Цига.

– Рече ми Зденка да од јутрос ниси добро. Глава, жгаравица?

– Ма да, куме... Нешто ме напало... Нисам нешто данас добар, али проћи ће ваљда – одговори Иван.

Конобар се појавио чим је Иван сео за сто. Увек у беспрекорно чистој белој кошуљи и у црним панталонама “на фалту”, са црвено белом карираном крпом у дезену столњака, конобар се надвио изнад Ивана.

– Добро нам дошли, господине Петронијевићу. Ако већ нисте одабрали нешто са јеловника, могу ли вам ја нешто препоручити? Са благим осмехом упита конобар.

– Уобичајено ћу. Поховано с пиреом и мешану салату, тихо и невољно рече Иван.

– Одмах стиже, одговори хитро, али веома љубазно конобар и упути се ка дну сале.

Кум Цига је Иванов школски друг, са којим је још у техничкој школи делио и клупу и све добро и зло. Упознали су се првог дана у Техничкој школи и од тада су били нераздвојни, а убрзо су почели да се зову кумовима. Милорад Веселиновић, звани Цига, био је човек средње висине, али веома развијен, или како се то уобичајено каже, набијен. Црна коса и мало тамнији тен дали су му надимак, али нису били једини разлози надимка. У његов надимак је и генетика умешала прсте. Цигину бабу по мајци, Милицу, муж је оставио трудну са троје деце, повлачећи се преко Албаније за Грчку, а кад се вратио, затекао ју је са петоро. Тај најмлађи, био је Цигин отац Милета. Његовог деду Живка су првих неколико година после рата често задиркивали да

је жену дао у аренду, док је он ратовао. Он се увек само смешкао и без икаквог показивања љутње прелазео преко тога. Волео је он своју жену Марицу, а да ли ју је икад питао о детету “вишка”, нико није знао. Само је једном у кафани, у потпуно пијаном стању рекао:

– Нек’ је и гарав, само нек’ није жут, к’о швабуренде...
Матер им швапску јебем!

Цига је био јединац а Милета и Олга су га добили тек у позним годинама. Милета је већ био загазио у пету деценију а Олга је имала тридесет и коју и био им је једина срећа, али и једина брига. Цига је истовремено био и генијалац и ленштина. У Техничкој школи увек је први завршавао све задатке из математике, физике, хемије и већине других техничких предмета, али су му српски, немачки и филозофија били бољке. Већ првог школског дана пронашао је Ивана, коме су језици ишли као од шале, али су му предмети где треба рачунати помало били проблем. Лепо су се надопуњавали и увек један другог вадили. Свако на својој групи предмета. Становали су релативно близу, па су настављали дружење и после школе. Цига је био тај који је смишљао кад и шта се ради, а кад су девојке биле у питању, од Ивана је “крао” манире и прикладне, духовите речи, које би пласирао као своје. Уписао је машински факултет, али га није завршио. Студирао је неколико година, али се није макао даље од друге године, јер ту кликери нису били одлучујући. Кад је напустио студирање само једном је рекао:

– Е, мој друже, овај факултет завршава велика гузица, а не глава. Мора јако пуно да се седи, учи, црта..., а то, друже мој, није за мене. Јеби га, ја јесам кликераш, али сам лењ, а факултет такви не завршавају.

Можда би он и дан-данас студирао, да његовом оцу Милети није прекипело што се син шећка по целој тадашњој држави по свакаким сусретима студената. Говорио је “Никад га кући, троши к’о Волга, а испите, нит’ пријављује, нит’